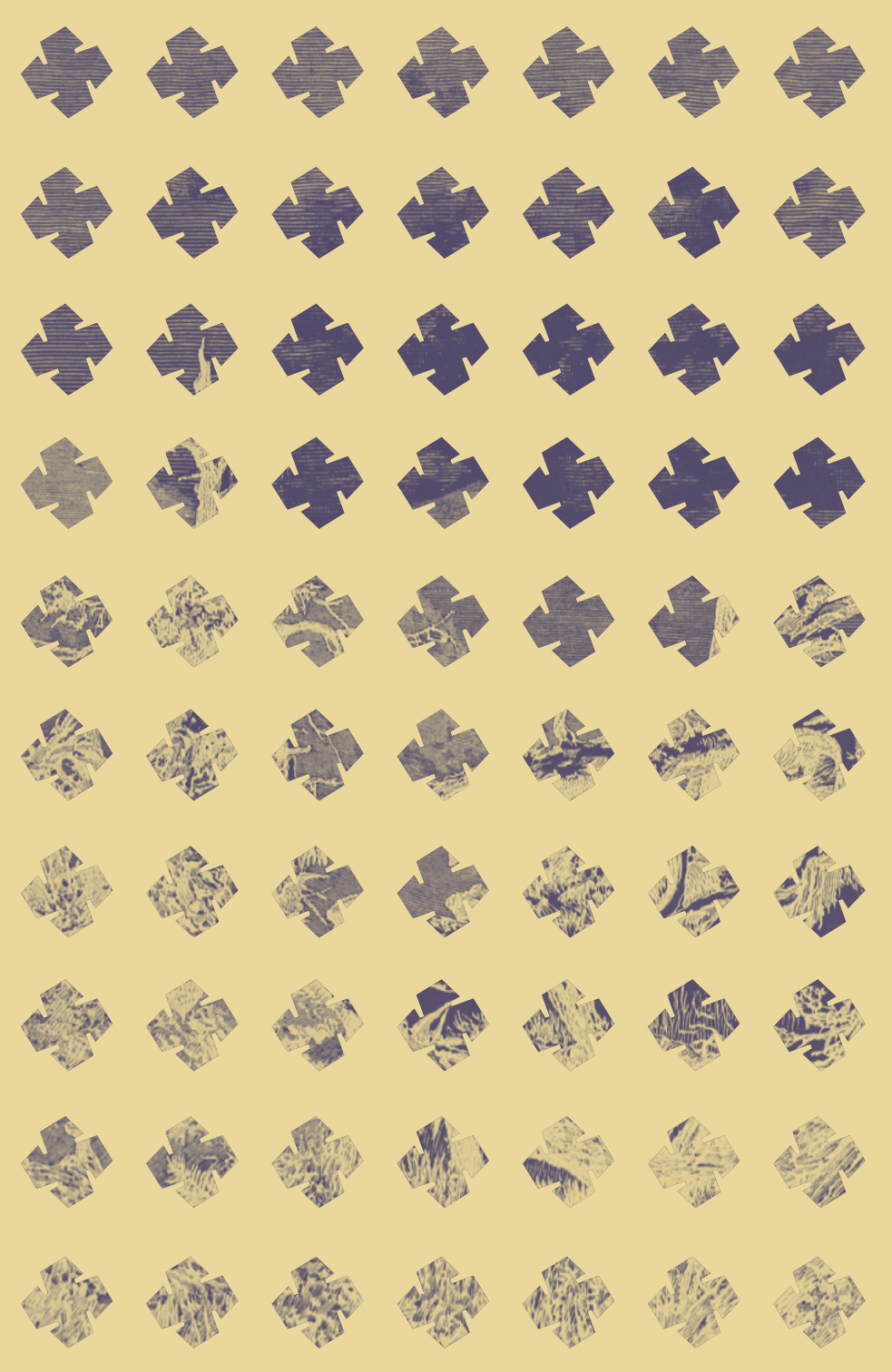

ALEXANDER STAFFA

násilí

host

Alexander Staffa
Násilí

ALEXANDER STAFFA

Walden

Sil'

Brno 2023

Forma je autobiografická, čas a prostor byly pozměněny.
Mimo historických osobností jakákoli shoda jmen
s živými osobami, či zesnulými, je čistě náhodná.

Vychází s finanční podporou Ministerstva kultury ČR

© Alexander Staffa, 2023

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

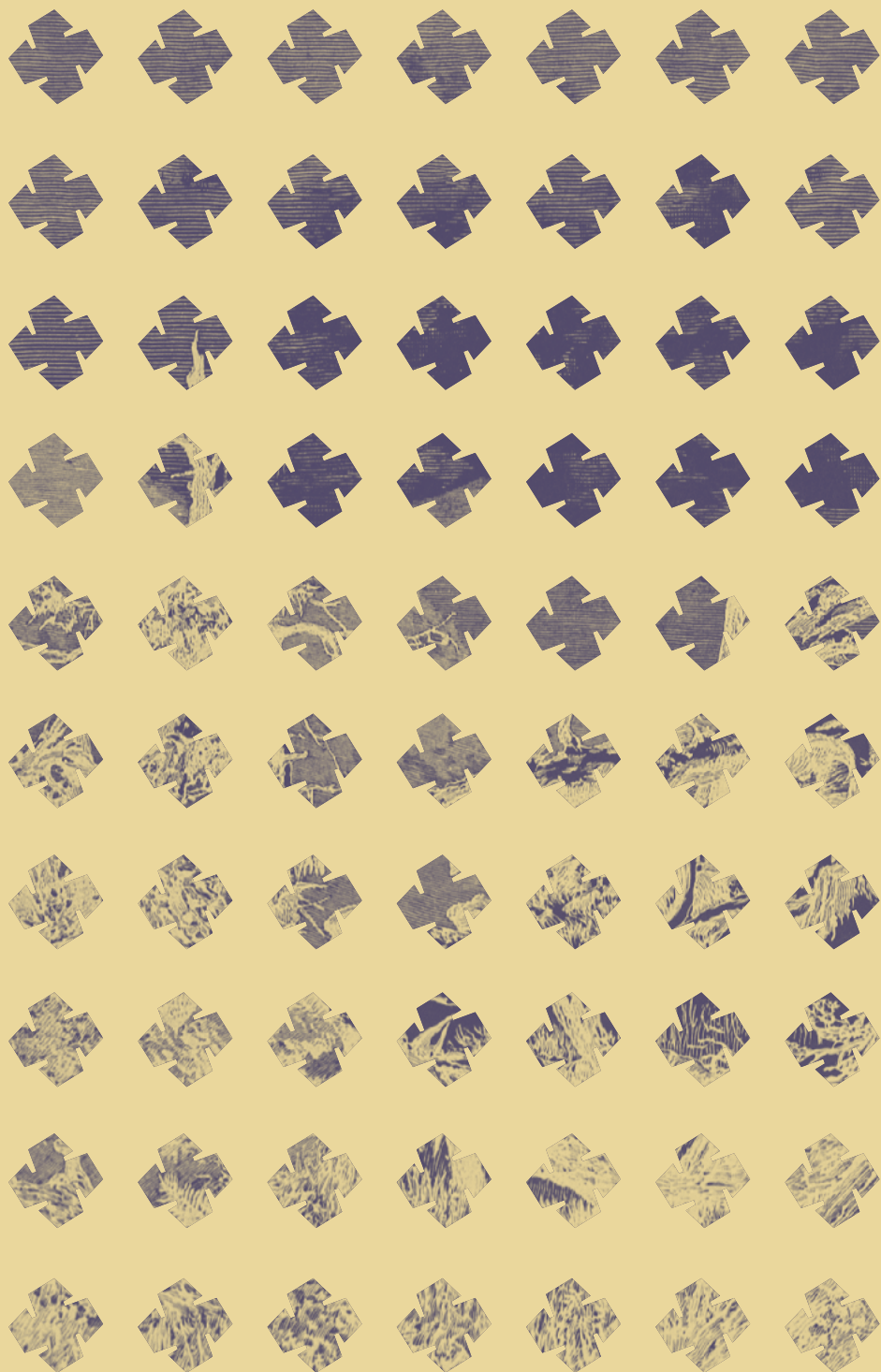
ISBN 978-80-275-1612-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1613-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1614-8 (MobiPocket)

Láska, pane, láska
— Jehuda Bacon —

1 Vzdušné víry vznikají rozdílem teplot mezi vzduchem a zemí, ale sedláci ze Sagadur je nazývali dušemi zemřelých. Tak budiž, dnes tančili mrtví nad pšenicí, vznikali z cizího podnětu, vířili na jednom místě, možná deset otáček, potom se rozpustili. Byl jsem uchvácen lehkostí, jakou vznikl, jak nabíral zrní, jak rostl, až byl neprůhledný a určité něco vážil, možná deset tun, ale plul nad pšenicí stejně lehce jako jeho průhlední kamarádi. Přelétl úvoz vedoucí od silnice k našemu statku, miliony ledových jehel dopadly do matčiny zahrady, roztočené stěny větrného trychtýře rachotily hlasitěji než parní mlátička, vyplašený havran vyskočil z čerstvě vyorané brázdy a vlétl do stavení. Vyběhl jsem za ním na půdu, ale nenašel jsem jediný otisk drápů nebo polámané peří. Pro jistotu jsem zavřel okna ve štítu a také okno v soukromém pokoji.

Matčině ložnici vévodila masivní komoda, na kterou byla patřičně hrdá, otcova pečlivá práce ze vzácného mahagonu. Těžké, na dotek tvrdé dřevo. Na leštěném mramoru ležely stříbrné krabičky plné tajuplných ženských věcí, skleněná váza, růženec a kytice suchých růží. Vedle růží stála zarámovaná svatební fotografie. Otec byl v černém, matka hleděla do objektivu. Ta „sekretář“, jak ji nazývala, měla dva metry do šířky, výšku člověka a připomínala oltář, neboť matka byla zbožná a číslo tři a slovo trojice ji naprosto fascinovaly. Vršek

byl složen ze tří zrcadel stejného tvaru, ale rozdílných velikostí, dodávajících nábytku tradiční hodnoty ve formě Mojžíšových desek odrážejících světlo a podobu. Čela tří těžkých zásuvek ve spodní části byla zdobena stříbrnými vlysy, možná svačci, ale tím druhem s vlnitým stonkem a perfektně tvarovanými listy, a každá zásuvka měla stříbrnou rukojeť ve tvaru divokých růží svázaných do celku vrcholícího v náznaku milostného propletence. Seběhl jsem do přízemí, zkusil jsem kliku, bylo zamknuto, sklep byl řádně na petlici, roj hladových much létal v kruzích pod stropem, pilní pavouci kladli sítě. A protože vítr přinesl na kopec strach, vešel jsem do otcovy dílny, kam jsem měl zakázáno vstoupit, a s trochou dobré vůle jsem rozeznal truhlářské nářadí pod vrstvou zvětřalých pilin, posuvná vrata v zadní stěně, a když jsem přimhouřil oči ještě více, viděl jsem skrze ta vrata smrt v kopcích za naší vesnicí.

Matka pracovala u německé samosprávy od osmi ráno do tří odpoledne. Tři mechanické údery na věži kostela mne donutily pustit havrana z hlavy, frnk, vylétl z klece. Za chvíli bude doma a bude se ptát. Proč jsem sám v místnosti? Proč nejsem na zahradě? Máme pěkný den, proč nejdu ven, co vyhlížím z okna? Bojoval jsem o každou vteřinu, byl jsem plný výhrad k nevyzpytatelnému počasí, po vzdušném víru ani stopy, zahrada byla nedotknutá, havran asi přežil, přemýšlel jsem o takových věcech.

Otec vyráběl nábytek, někdy sekal žlaby, spravoval žebříňáky, hrábě, lopaty, ve volném čase, většinou po návštěvě kostela, odcházel do blízkých kopců hledat vhodné dřevo na výrobu hudebních nástrojů. Jednou odpoledne přišli četníci, matka je pozvala do obytné místnosti a pečlivě za nimi zavřela. Stejně mi všechno ten samý den řekla, našli ho v řece pod Gorou Zadowa a jeho krev prý byla na kamenech až dolů do údolí. Většina Němců žijících v okolí podezírala rumunské tuláky. Zaslechli také cosi o stepních Slovanech, sousedé začali zamýkat, zvířata musela být z pastvin dlouho před setměním

a večer na návsi hovořili o cikánech z jihu. Prý ukradli všechno, dokonce malé děti a zřejmě se neštíteli zabít početného německého řemeslníka. A jestli měl u sebe něco cenného, jako například truhlářské náčiní? Významně se odmlčeli. Po několika dnech našli četníci sekyrou zatížený dopis na kmenu vyvráceného stromu a podle dostupných informací pátrací pes měl tlapy roztrhané do krve od kamení, jak lezl na skalní převis.

Sotva se po vesnici roznesla zpráva o hrůzném nálezu, varovné hlasy utichly a krajané se nám začali vyhýbat. Pro moje skutečné kamarády Fjodora Galenecze a Pavla Kordiaka nepřestávala být otcova smrt záhadou. Netajili se zvědavostí, naopak hýřili bujnou fantazií, jak asi zemřel a proč asi. Jednou přinesl Fjodor Galencz oprýskané zrcadlo a řekl, abych na sebe dlouho hleděl, jen tak prý poznáme pravdu. Hleděl jsem do vlastních očí, až byly veliké jako dva talíře, svět kolem mne se roztočil, ve vzrůstajícím návalu paniky jsem sáhl po vlastním odrazu.

Hans Eilmes přijel dva týdny po otcově pohřbu. Vysoký chlapek s přátelským úsměvem. Prudká zimní bouře strhla část střechy a nikdo ve vesnici nevěděl, jak ji opravit. Doprovodil jsem Hanse na půdu, otevřel okno ve štítu, společně jsme ocenili výhled na silnici, potom jsme vešli do otcovy dílny. Hans zkoušel různá kladiva, vážil je v ruce, otvíral papírové sáčky, měřil hřebíky proti světlu, na ponku našel ostrou ruční pilu a otcův lovecký nůž. Práce nám šla dobře od ruky. Rozdělali jsme oheň pod sudem asfaltu, střechu jsme vyspravili prkny, nanесли asfalt a odpoledne jsme stáli v trávě pokapané dehtem, dva kumpáni spojení společně vykonanou prací.

Matka běhala po kuchyni, jak jsem ji dlouho neviděl. Zástěru měla uvázanou kolem pasu, ruce bílé od kukuřičné mouky, na plotně bublal sváteční oběd, polévka s klobásou, mamaligas a golubce ve vinném listu. Kukuřičný chléb ležel v ošatce. Při práci se mnou hovořila, aniž by vzhlédla, příliš zaměstnaná pokládáním talířů na stůl. „Co kdyby pan Eilmes

převzal dílnu po tátovi? Pracoval by pro sousedy a mohl by bydlet na půdě. Hans Eilmes žije sám, nemá ženu a je skutečný truhlářský mistr. Mohl by tě mnoho naučit!“

„To už bych nemusel do školy?“

„Ale kdepak.“

Škoda. Ale neměl jsem nic proti Hansovi.

Nastěhoval se do podkroví, otevřel dílnu a začal pracovat. Týdny plynuly, z paní Angely Juhl se stala paní Angela Eilmes, nad dílnou visel nápis ZAKÁZKOVÉ TRUHLÁŘSTVÍ a lidé tu změnu rádi přivítali. Koncem září přijel nákladní vůz. Z kabiny vyskákali silní chlapíci a za velikého proklínání odnesli do dílny hoblovací stroj. Pocházel z Německa, byl celý černý, celý lesklý a byl přišroubovaný k litinovému podstavci. Zpráva o zvláštním stroji oblétna rychle vesnici, sousedi si ještě netroufali, ale přiběhli Fjodor s Pavlem Kordiakem. Zajímaly je cizojazyčné nápisy na pákách určených k obsluze, Fjodor by nejraději útočil v tanku, Pavel Kordiak chtěl bojovat v letadle. Válčili jsme do té doby, než ve vesnici zazněly kostelní zvony. Moji kamarádi běželi ze straně domů, z lesů proudil chladný vzduch, byli stále menší, jak běželi po polní cestě.

„Hu, húúú,“ vyslal jsem za nimi náš tajný signál.

„Hu, huu, húúú,“ odpověděla sova od silnice.

„Ti ptáci přinášejí neštěstí,“ pokáral mne Hans. „Mnoho lidí věří, že takový sýček přivolává smrt. Ani nevíš, kolikrát nás volali sedláci z Berhometu. Chodili jsme na skutečné lovecké výpravy, sovy jsme nechávali vycpat, ale o sýčky jsme neměli zájem. Byli příliš malí, když jsi trefil, zbylo jen peří.“ Hovor o sýčcích pobouřil matku, vstala od prostřeného stolu a naznačila na hrudi kříž. Hans Eilmes změnil řeč. „Ať počítám, jak chci, nic dobrého mi nevychází. Jak víš, jsem na práci sám a matka si u krajanů mnoho nevydělá. Možná bys měl skončit se školou, to jsem ti chtěl říct. Mluvil jsem totiž s panem řídícím. Půjdeš do učení. Mám již vše zajištěné, hrabě Wassilko bude tvůj garant a truhlářské zkoušky složíš u mistra Izáka Kahna.“ Pohlédl na matku, sotva vyslovil židovské jméno. „Izák vlastní firmu v Czernowitzích. On posoudí, jak se má

Viktor k práci, jak odborně hovoří a zdali dokáže vše k práci potřebné dobře spočítat. Co tomu říkáš, matko?“

Vzala mne kolem ramen a políbila na čelo.

Znal jsem různé druhy stromů rostoucích na Bukovině a uměl určit kvalitu dřeva úderem holí o kmen. Znal jsem také většinu potřebných mechanických nástrojů, věděl jsem, jak pracovat s dlátem, palicí, klihem, hoblíky a takovými věcmi. Uplynul rok a nastalo období zkoušek. Hans naložil mou zkušební práci, napodobeninu truhly *ostia* vykládanou barevnými střípky, a pobídl koně. Spící Sagadur zůstala rychle za námi, okresní silnice sledovala mělkou strž, ve které na tvrdém kamení tekl potok, jmenoval se Moscabe, u lesa v něm plavali pstruzi, ale v nížině vtékal již jako kalná strouha do řeky Pruth překlenuté mostem z bílého vápence. Nákladní auto předjíždělo koňská spřežení na silnici do Czernowitz. Řidič měl šikmo nasazenou kšiltovku, jak bylo v té době u řidičů zvykem, a troubil na každé spřežení, které minul, dokud nezmizel za reklamní tabulí znázorňující panáka připomínajícího nafouklou žábu s pneumatikou v ruce.

„Bibendum!“ křičel do světa nápis nad žabákovou hlavou.

Venkovské usedlosti ustoupily několikapatrovým budovám v pravidelných rozestupech a ty, jakoby postavené neviditelnou rukou, vytvářely přímé řady a jednotlivé řady takto seskupených domů byly od sebe odděleny příčnými ulicemi a celé tyto geometrické útvary vedly kamsi dozadu do metodické propasti městské perspektivy posázené barvami rozkvetlých zahrad dle podivuhodného mistrovského plánu. Po ulicích jezdily drožky tažené koňmi, někdy varoval jakot klaksonu před blížícím se nebezpečím, ale nebylo to nákladní auto jako před chvílí na silnici, kdepak, kolem projel osobní automobil s třícípou hvězdou na chladiči a veselým nákladem. Rušná Rathausstrasse vedla od nádraží k hlavnímu náměstí se sochou arcivévody Ferdinanda d'Este na statném oři, ale za radnicí již klesala jako prodejná děvka do světa cikánů nabízejících zboží přímo na chodníku. Snažil jsem se nevidět

unavené koně přivázané k telegrafním sloupům a lidskou bídu, křičící ženy a žebrající špinavé děti nic nedbající Hansova dlouhého biče. Pod svahem na předměstí Rosch protkнутém železniční vlečkou stála továrna, nad vstupní bránou visel nápis MÖBEL KAHN vykováný z bronzových písmen. Vrátný zvedl závoru a jeli jsme po dláždění k dílnám.

Popravdě řečeno, krom cizokrajného jména Izák nebyl ničím odlišný od našich krajanů, měl na sobě kalhoty z tvrdé černé látky a lněnou košili jako naprostá většina německých sedláků. Jestli byl mistr Izák v něčem odlišný, tak právě v tom, jak málo se od nás lišil. Podal mi ruku, pak Hansovi.

„Trvalo, než jste se ukázali,“ vítal nás vyčítavě. Hans zamručel něco nesrozumitelného.

„Paní nepřijela?“ zeptal se mistr Izák.

„Jednou,“ slíbil Hans. „Přivezl jsem Viktora. Ten kluk má cit pro dřevo.“

„Uvidíme,“ odpověděl něčím překvapený Kahn.

Z dílen zněl jakot elektromotorů, sykot obrovských lisů, svištění kožených řemenů, centrální hřidel zavěšená pod střechou poháněla pásové pily, ale také brusné kameny, vrtačky a soustruhy, na kterých obratní mistři vytvářeli nábytek určený k vývozu do Itálie. Podlahy v přízemí byly zaprášené pilinami, o patro výše piliny a hrubý beton ustoupily linoleu. „Máme zakázku do Itálie,“ pochlubil se mistr Kahn. Hans přikývl s uznáním. Izákova kancelář měla panoramatické okno zabírající šíři čelní stěny, na dvoře stál náš valník, na stěně visela mapa Rumunského království, Evropy a Spojených států s Kanadou.

Tehdy jsem nevěděl, ale jak jsem později zjistil, velitelská moc, domnělá nebo skutečná, bývá vybavena dominantním psacím stolem, měkkou pohovkou, kulatým stolkem, stojací lampou, dřevěnou skříní v německém stylu a křeslem z pravé lesklé kůže. Sedět v krátkých kalhotách na hladké kůži vyhřáté poledním sluncem není nic příjemného.

„Chvilku snad vydržíš?“ vytušil mistr Kahn.

„Ano,“ řekl jsem, ale nevěděl jsem, jak dlouho.

„Za chvíli přijde moje dcera Sara,“ řekl mistr Kahn. „Odvede tě do učebny, kde budeš skládat zkoušky se čtyřmi tovaryši z Czernowitz. Věř mi, nejsou chytřejší než ty. Kolik je ti?“

„Bylo mi patnáct, pane.“

Izák Kahn nasadil skřípec a povytáhl obočí.

„Narozen čtvrtého dubna dvacet čtyři.“

Zapsal datum do notesu. Na odchodu ještě řekl, že jdou s Hansem posoudit mou práci, potom půjdou do výroby. Zůstal jsem v kanceláři a nevěděl přesně, co mám dělat. Nejraději bych vyskočil oknem. Ale utéct jsem nemohl, i když je jediné, na co jsem myslel, bylo utéct hodně daleko od nějaké rozmazlené holky. Jako bych toho neměl dost s holkami v Sagadur. Pořád si něco šeptaly a muselo to být něco hodně vtipného, když se neustále chichotaly a ohlížely po svých matkách, které nebyly nikdy daleko. Sara Kahn přišla bez doprovodu, měla dlouhé vlnité světlé vlasy padající na ramena, modré oči a rty k nepopsání. Přinesla mi pouzdro z černé kůže. Vyskočil jsem z křesla, neschopen rozumného slova. Ani pozdravit.

„Přijel jsem s Hansem,“ bylo jediné, co ze mne vypadlo.

Názrakem nadzvedla sukni a udělala malé pukrle.

„Však vím,“ odpověděla neobvykle melodickým hlasem.

„Můj otec a pan Eilmese jsou staří kamarádi. Můj otec tvrdí, že zná pana Eilmese od nepaměti, ale je pravdou, že zná pana Eilmese od doby, kdy pracovali pro hraběte Wassilka.“

Myslím, že jsem neodpověděl.

Přeslechla mou jazykovou nedostatečnost pohodlně usazená v mém koženém křesle. Seděla na zkřížených nohách bez punčoch příliš zaměstnána pouzdrům, než abych ji déle zajímal. Po několika marných pokusech našla tlačítko, víko nadskočilo a odhalilo rýsovací soupravu. Vzala mne opět na milost.

„Viděl jste někdy něco takového?“

„Kdepak. Nikdy.“

„Vidíte. Otec myslel, že se vám bude líbit.“

Mluvila mi z duše, když na mne pohlédla.

Počátkem září přivezla pošta zapečetěný dopis a balíček převázaný stuhou s ozdobným nápisem „Möbel Kahn“ a mou přibližnou adresou. Prostě, Viktor Juhl, Sagadur. Dostal jsem dárek od Sary, nádherné a pro mne nedosažitelné rýsovací náčiní. Zrádce Eilmes všechno pokazil.

„Něco od Sary?“

„Jaká Sara?“ vyzvídala matka.

„Izákova dcera,“ řekl. „Židovka.“

„Ach tak,“ řekla matka. Hans otevřel zapečetěný dopis.

„Poláci, máti!“

„Co říkáš, Hansi?“

„Zaútočili na Danzig. Wassilko by rád věděl, o čem mluvím s místními Němci.“

„Co odpovíš?“

„Napíšu pravdu. Nikam mnoho nechodím.“

„Napsal ještě něco?“

„Mám prý poslouchat dlouhé vlny. Nejlépe rádio Vídeň.“

„Hansi. Vždyť žádné nemáme.“

„Budeme mít. Pojedu do Czernowitz.“

Matka spráskla ruce. „Koupit rádio? Do takové chalupy?“

„Rusko nezůstane stranou,“ řekl Hans. „Dojde k válce, jak píše Wassilko!“

„Dobře, jak myslíš,“ souhlasila matka.

Hansův příjezd do Sagadur přinesl více, než si sousedi mohli přát. Nebyl to pouze šťastný konec nešťastné příhody, ale také získali zručného truhláře. Pocházel sice ze vzdáleného Berhometu, ale znal velice dobře městské lidi z Czernowitz a přivezl do vesnice hoblovací stroj. Slyšeli, jakou spoustu práce dokáže udělat v takové kvalitě, o jaké se dříve nikomu ani nezdálo. Nyní jsme koupili skutečné rádio. Hans zprovoznil přístroj s hrozným supěním a nadávkami, při práci proklínal celý svět a nejvíce toho židovského obchodníka z Czernowitz. Lezl po půdě s dlouhými dráty, zatímco matka pracovala v kuchyni. Myslím, že čistila jedno a to samé místo. Instalace nakonec dopadla dobře a dostali jsme dobrý signál. Poprvé

od otcovy smrti přicházeli sousedé na návštěvu. S jakou úctou zdravili matku. Zaměstnali ji, když nám bylo nejhůř, a nyní, když jsme měli rádio, byli rádi, že ji měli. Přicházeli před setměním, kdy byl signál nejsilnější, zdravili hlasitě na zahradě, zaklepalí obřadně na dveře a podupávali nerozhodně v před-síni. Matka měla nachystanou konev kávy a nyní, když měla čím zaplatit u hokynáře, přiložila ke konvici misku cukrových kostek.

Podzim se pomalu kodrcal do zimy, začátkem listopadu zaútočilo sovětské Rusko na Finsko, v březnu Rusko zvítězilo a hned v dubnu jsme pro změnu začali my. Napadli jsme Dánsko a Norsko, ale ani tentokrát Francie nechtěla proti Německu do skutečné války, a tak jsem slavil šestnácté narozeniny v míru a blahobytu. Matka napekla koláče, uvařila hodně sladkou kávu a otevřela jahodové kompoty. Pavel Kordiak a Fjodor Galenecz, dva moji nejlepší kamarádi, křičeli na plná ústa jeden přes druhého. „To již můžeme jít klidně do války, že ano, pane Eilmes,“ pokřikoval Pavel Kordiak. „To už může jeden jít klidně bojovat, že ano?“ Hans byl nepříjemně zaskočen. „Nikdo z vás do války nemusí,“ řekl velice rychle a potom hleděl na Pavla přísně. Později před stavením vyprávěl Fjodor historku o lidech z krajanského spolku. Prý rozdávali Hitlerovy odznaky s hákovým křížem. Pro ukrajinské kluky to byla úžasná věc, byly zadarmo, byly barevné, celé stříbrné s červeno-bílo-černou vlajkou. On sám prý přinesl několik kousků do školy, ale sotva je pan řídící uviděl, zakázal je nosit ve třídě. Úplně jasně řekl, že nebude něco takového ve škole trpět. Kluci si s tím nelámali hlavu, ale večer našli kolemjdoucí řídícího v příkopu u cesty, křičel o pomoc a strašně krvácel, protože měl ve tvářích zabodané odznaky s hákovým křížem, ale co jiného mohl chudák dělat s rukama svázanýma za zády?

„Proboha!“ vykřikla matka vykloněná z okna.

„Jen si povídáme, paní Juhlová,“ odpověděl Fjodor hbitě.

„Je to pravda, Fjodore?“

„Ano, paní Eilmesová,“ napravit svou chybu.

„Taková hloupost,“ řekla matka.

Něco ji rozhněvalo. Možná Fjodorova verbální neobratnost, nebo skutečnost, že lidé, pro které pracovala, provedli panu učiteli takovou hroznou věc. Hans poslal kamarády domů a bylo po oslavě. Vlastně nebylo. Na ponku v dílně ležel neforemný balík. Na Hansovo přání jsem roztrhl zažloutlý papír, nikdy jsem nedržel v rukách takovou vzácnost, v balíku se třpytil zlatý lovecký roh. Hans ukázal malíčkem na štítek s vyraženým jménem jeho otce. Přiložil jsem nástroj ke rtům a vyloudil první falešný tón.

„Co tam zase vyvádíte?“ volala matka z kuchyně.

„Nic, matko,“ odpověděl Hans s prstem varovně na rtech.

„Pojedeme na Vysoké Pole,“ šeptal, aby neslyšela. „Napsal jsem hraběti, znal pana Juhla!“

„Myslíš, že odepíše?“

„Již odepsal,“ šeptal Hans. „Ale matce zatím ani slovo!“

Měli jsme památné léto roku 1940. Památné proto, že padla Francie. Německý Blitzkrieg!

Nová útočná doktrína! Hitler a Guderian! Pro nás nic závažného, pouze zpráva ze vzdálené části Evropy. Pro mne například začaly praktické zkoušky a to znamenalo, že musím za Izákem do Czernowitz a nemohu myslet na válku. To jsem měl v plánu, nemyslet na válku a potkat Saru. Třeba jen náhodou. Na víc bych neměl čas.

Naložil jsem brašnu s výkresy, drahým rýsovacím náčiním a kompletní sadou jemných truhlářských dlát potřebných k výrobě náročných geometrických tvarů, napínavý způsob ruční práce, řecké skafto. Zpočátku jsme cestovali pohodlně, Hans seděl na kozlíku, já ležel ve voze s brašnou pod hlavou. Silnice byla bez provozu, měli jsme časně ráno a slunce pěkně hřálo. Jako naschvál, sotva jsme dojeli ke kamennému mostu, prudký vítr přihnál těžké mraky, Hans sjel ze silnice, seskočil z vozíku a nedůvěřivě pozoroval zataženou oblohu. Hlavní nápor vedl údolím, nad řekou letěly cáry mlhy, nedaleké kopce zmizely v bílém oparu, rozbouřená řeka nesla stopy záplav vzniklých v horách, kupky sena, klády nebo kusy nábytku. Utopenou kozu. K ústupu nás donutil cílený útok. První zásah dostala reklama Bibendum v poli za křižovatkou, druhou trefu dostal strom podemletý řekou, potom jsem pochopil v plném rozsahu schopnost vody vodit elektřinu, kmen zmizel

pod hladinou, pouze jiskřící větve trčely z vln jako lidské ruce. Zachraňte nás! Bouře nabírala sílu, po každém záblesku následoval dunivý rachot zesílený mostní klenbou, nad námi projelo ve spěchu nákladní auto, motor hučel námahou, přední kola vjela do louže, záplava špinavé vody стекла ze svahu, přinášela kamení a řeka nepřestávala stoupat.

„Musíme pryč,“ rozhodl Hans. „Pomoz tlačit, nic nevymýšlej.“
V bezpečí na silnici jsme počítali ztráty.

Za hodinu jsme dojeli k továrně. Bouře strhla část nápisu Möbel Kahn, bronzové písmeno „K“ viselo hlavou dolů, Hans slezl z kozlíku, klepal střídavě na vrata, na zavřené okenice a tehdy jsem je spatřil, dva bílé trojúhelníky zaklesnuté špicí do sebe, namalované na zeď ve spěchu širokým štětcem. V té chvíli otevřeli bránu, ale vrátný s námi nechtěl mluvit. Kola vytvářela zbytečný hluk na holém dláždění, tovární vrata byla otevřená dokořán, dílny opuštěné, stroje neběžely. Hans znal cestu do kanceláře v prvním patře. Křeslo, kde jsem před rokem čekal na Saru, mělo rozpáranou sedačku jakoby po ráně mečem, roztrhané účetní knihy ležely na podlaze, rudá barva stékala po fotografii muže s knírem, rozkopnutý rám, prasklé sklo. Izák nás očekával za psacím stolem.

„Můj otec,“ řekl. Hans přikývl.

„Železné gardy, Hansi! Začaly rabovat, sotva padla Francie. Konec dialogu. Asi neznáš dějiny z napoleonských dob, ale tvůj syn chodí do školy a možná slyšel o sanhedrinu. Nebudu klást profesorské otázky, ale jedno bys měl vědět. Ti zničí všechno včetně tebe.“

„Fašisti?“

„Ano. Opouštíme Bukovinu, celá rodina. Mám firemní peníze na tajném číselném kontě v Curychu, jen cestování nebude bezpečné jako dříve.“

„Přes Itálii autem?“ zeptal se Hans. „Tak pojedete?“

„Nejlépe letadlem.“

„Letecky do Švýcarska?“

„Do Curychu. Jen já a Sara známe číslo. Kdo zná číslo, má hotovost.“

Hans zaklonil hlavu. „Jak to dokážeš?“

„Zaplatím. Máš před sebou, kamaráde, obchodníka.“

„Jedu na Vysoké Pole,“ řekl Hans po chvíli. „Podle posledních informací od Wassilka Rusové zaberou Bukovinu, my můžeme odcestovat a vy můžete přesídlit hlouběji do Rumunska.“

„Vím, z jakého důvodu vás chtějí v Říši!“

„Jak?“ řekl překvapený Hans.

„Potřebují vojáky,“ prorokoval Izák.

„Němci a Rusové? Něco takového?“

„Nevím, jednou se vrátíte. Proč bych měl čekat?“

Nevěděli, jak dobře znám tíseň doprovázející špatné zvěsti. Zaneprázdnění událostmi nemohli tušit. Pro tyhle obrovské chlapy jsem byl učedník s pilinami ve vlasech, seděli proti sobě pohroužení do vlastních myšlenek, mne neviděli, protože dojde k válce a já tomu nemohl rozumět. Pojednou jsem se zastyděl, přišlo to znenadání a bylo to určeno pouze pro truhláře a majitele továrny. Dva kamarády. Vyklouzl jsem z kanceláře a potkal Saru.

„Nechtěla jsem naslouchat,“ šeptala na chodbě se slzami v očích.

„Slečna Sara,“ koktal jsem.

Úplně jsem zapomněl na její slzy. Položila prst na ústa a nasadila konejšivý holčičí úsměv. Vykouzlil jsem něco podobného. A tak jsme stáli v prázdné chodbě, usmívali se a nevěděli, co s rukama.

Sedláci ze Sagadur začali svážet úrodu, nakládat maso, hromadit mouku do zásoby a po večerech chodili k nám na kopec poslouchat rádio. Stavení bylo plné hostů. Hlasatel oznámil zprávy. Nejdříve titulky. Říšský kancléř Adolf Hitler přijel z Paříže. Wehrmacht s jednotkami SS likvidují poslední zbytky odporu. Maršál Pétain odeslal blahopřejný telegram kancléři Hitlerovi. Podle ministra zahraničí Sovětského svazu pana Molotova pád Francie odpovídá historickému selhání kapitalismu. Sovětský svaz započal s přípravami záboru severní Bukoviny dle mezinárodní smlouvy ze srpna 1939. Německo

vysílá do Bukoviny na základě již zmíněné rusko-německé smlouvy pověřené komisaře, kteří budou dohlížet na spořádané vycestování německy hovořícího obyvatelstva. Vůdce vydal příslušné rozkazy německému Červenému kříži. Následovala znělka.

„Odjíždíme, pánové,“ oznámil Hans.

„Přesně,“ souhlasil Mirtl.

Místní učitel Martin Flax měl na Rusy jiný názor. „Kam bys jezdil, Mirtl, budou nás ještě potřebovat, podepsali jsme s nimi smlouvu o spolupráci!“

„Kdepak,“ šklebil se Mirtl. „Ribbentrop těm smlouvám možná uvěří, ale pro Stalina mají cenu jako papír, na kterém jsou napsány.“

„Mám na Stalina podobný názor,“ souhlasil Hans.

„Chceš sbalit statek a odjet do ciziny?“ nevěřil Flax.

„Ano,“ řekl Hans. „Vlaky do Říše jezdí do konce měsíce. Další pojedou na Sibiř!“

„Jak to víme,“ odpověděl Martin Flax a přinutil Hanse zvýšit hlas. „Podrobnosti ti řeknou na Vysokém Poli. Wassilko nás pozval na výroční hon do Berhometu!“

V pátek ráno začala invaze.

To jsem slyšel od Pavla Kordiaka. Vyběhl za mnou na kopec a nemohl popadnout dech. Od nás seshora by člověk těžko věřil. Den probíhal úplně klidně, kostelník usilovně zvonil, ptáci pěkně zpívali, slepice kvokaly nebo hledaly něco v zemi se skloněnými hlavami, ale nic živého v hlíně nenašly, ani při opakovaném pokusu, protože slabé vrnění, které jen ony slyšely, nebyli brouci, ale tanky, děla, muži na koních a nákladní vozy. Hans odjel do Sagadur ohledně lovu na Vysokém Poli, matka dojila kozy a zatím o Rusech nevěděla. Čím déle nebude vědět, tím lépe. Nevěděl jsem totiž přesně, jak probíhá taková invaze. V mých představách jel v čele jednotek maršálek na bílém koni, následován kolonou obrněných vozů, samohybných děl, nákladních aut a tanků. Tanky a děla mne nezajímaly, ale co kdyby Hans padl do rukou tomu maršálkovi?

Obsadili jsme mez nedaleko silnice, odkud jsme měli nezastřený výhled. Pavlovi přilétla vojenská kšiltovka a opálení vojáci v hnědých uniformách na nás mávali. Před vesnicí stáli ruští komisaři v kožených kabátech, Pavel do mne strčil, ale nemusel do mne strkat, protože ve stejné chvíli, kdy do mne strčil, jsem spatřil Hanse. Vedl koně proti proudu postupujících nákladňáků, v bílé košili a černé vestě, kdyby měl fajfku, kouřil by a práskal bičem. Nedělal nic nekalého, nebránil invazi, ale jednomu komisaři to přece jen nedalo. Chytil koníka u huby, ten hlupák zastavil a sklonil hlavu. Hans nerozuměl rusky, provoz na silnici zpomalil, vojáci již nepokřikovali ani nedělali grimasy, seskákali z nákladňáků s namířenými zbraněmi. Nejvyšší čas vstoupit do rozhovoru. Komisař nosil černé jezdecké kalhoty, kožené holínky a zelené sako stažené opaskem. Na ramenou zlaté výložky se dvěma rudými proužky a čtyřmi drobnými hvězdičkami. Měl snědý obličej, střapatou jizvu nad levým uchem a rysy, které jsem nedokázal posoudit. Ale tam, odkud pocházel, byl zvyklý poroučet. Uskočil na poslední chvíli.

„Kdo jsi?“ vykřikl leknutím. „Ksakru, kdo jsi?“

„Můj otec nerozumí rusky,“ řekl jsem. Sotva jsem mohl dýchat.

„Nerozumí rusky,“ opakoval komisař. „Tvůj otec?“

„Mluví německy.“

„Máte rumunské doklady?“

„Chce vidět Wassilkův dopis,“ řekl jsem Hansovi.

Zadní kapsa vlevo, zadní kapsa vpravo, náprsní kapsa u košile, nic. Hans se podrbl na hlavě, začal znovu a po chvíli, která se zdála být věčností, vytáhl ze zapomenuté kapsy Wassilkův dopis. Ruský komisař studoval kulatá razítka, jak měnil držení těla, mizel ze silnice strach a všemožná tušení nadcházející zkázy. „Synu!“ Položil mi ruku na rameno. „Nemůžete jezdit po silnici bez platné propustky. Jestli potřebujete někam odcestovat, musíte přijít k nám na velitelství. Jmenuji se Vladimir Vasiljevič Ivanov a mám kancelář v prvním patře školy na náměstí.“ Plácl koně po zadku a invaze se dala

do pohybu. Stačila malá chvilka nepozornosti, v úvozu jsme sjeli z cesty, kůň zabral, ale nemohl dál. Když kůň zastaví a nemůže dál, pomohou cestující. Z dohledu ruské armády jsem dostal od Hanse vyčiněno. V mém věku neexistuje rozumná odpověď na záležitosti týkající se smrti. Blekotal jsem něco o kostelníkovi, neřekl jediné slovo o Pavlovi s ruskou kšiltovkou na hlavě, ale mluvil jsem o vojácích a hřmotu tanků, o klukovské zvědavosti. Zapřel jsem rameno do zadní nápravy a kůň hodil chvostem. Po několika pokusech kůň opět táhl. Matka spráskla ruce, sotva slyšela o Vysokém Poli. Řekla, že všichni mužský jsou blázni, potom řekla, že není nadšená, ale chápe, mužský se musí někde domluvit, proč zrovna já, tomu prý nerozumí.

Za svítání vládlo bezvětří, silnice byla naprosto bez provozu, nákladní auta parkovala na chodnících, náměstí ve vesnici bylo plné stanů, kouř stoupal kolmo z vyhaslých ohnišť. Před školou stála hlídka s rudou páskou na rukávu, předložil jsem Wassilkův dopis a vojákův zrak těkal po razítkách.

Byl to oficiální dokument německé vystěhovalcké komise opatřený říšskou pečetí, znakem Červeného kříže, rumunskými razítky a pořadovým číslem. Čerstvě jmenovaný komisař v otázce vystěholectví pan hrabě Wassilko psal německy a rusky o pověření Gauleitera z Vídně a tímto pozval držitele dokumentu (truhláře Hanse Eilmese) na výroční setkání krajanů v Berhometu, který (Hans Eilmes) byl navíc osobně zodpovědný za bezpečnost cestujících v jeho doprovodu, a neopomenul zdůraznit, že on, hrabě Wassilko, je vážený rakouský občan pod ochranou Říše.

„Pro komisaře Ivanova,“ vypomohl jsem rusky. „Soudruh kapitán Ivanov má kancelář v prvním patře, druhé dveře vlevo,“ odpověděla hlídka s důrazem na slovo kapitán. Vítěz zabírá majetek podle určitého řádu, důležité komisařství Rudé armády bylo umístěno ve škole, důstojníci žili na radnici a vojáci spali na náměstí v otevřených stanech. První patro druhé dveře vlevo byla kancelář našeho pana ředitele. Znal jsem cestu,

ale tak to u Rudé armády nechodilo. To musím vyprávět Fjodorovi. To bude koukat, až uslyší z první ruky, co jsem viděl. Centrální vláda utratila nemalé peníze v zájmu integrace národností žijících na Bukovině do jedné, rumunskému králi oddané hmoty a najednou přijedou chlapíci na koních a udělají z naší školy vojenskou základnu. Nechyběla ranní ptáčata s pořádnou dávkou černého čaje v plechových ešusech, seděli na schodech, popíjeli černou břečku a kouřili tabák, kterému říkali machorka. Nabízeli nám, abychom si také ubalili. Zdravili nás, říkali gudentag s rádoby německým přízvukem a házeli při tom hlavami ze strany na stranu. Nebyli nepříjemní, měli široké obličejy a placaté čepice se svatozáří. Protivný zápach levného tabáku zacláněl důvěrně povědomou vůni čerstvě umytých schodů a ozbrojené hlídky před kanceláří umocnily ještě více neutěšený stav věcí. Ivanov seděl v čele psacího stolu našeho pana ředitele, dva komisaři drželi Artmanna za ramena, každý z jedné strany. Karl blekotal něco rusky.

„Přeložit, truhláři,“ vyzval mne Ivanov.

„Čekal jsem před školou na kamaráda,“ překládal jsem Artmannovu neexistující ruštinu.

„Kamarádi,“ pokýval hlavou Ivanov. „Když tedy kamarádi, kam máme namířeno?“

„Do Berhometu, jak jsme byli domluveni,“ tvrdil Artmann.

„A co v tom Berhometu, co tam máme na práci?“

„Výroční setkání německých krajanů.“

„Podívejme,“ řekl Ivanov.

Potom trpělivě naslouchal Artmannově německé řeči. Ke konci dlouhého vyprávění o krásách Bukoviny, lovu divokých prasat a Hansových výtečných znalostech místní krajiny vypustil Artmann ruské *spasiba*, Ivanov odpověděl přátelsky *davaj* a natiskl kulatá razítka do Wassilkova dopisu. Loučili jsme se jako staří známí. Přísný výraz v Ivanovově tváři povolil, objal mne přátelsky a poplácal po zádech.

Po hodině nezáživné jízdy jsme chtěli dát koni napít. Na našem obvyklém místě pod mostem stála nákladní auta, vojáci s rudými hvězdami na čepicích rovnali vousaté muže do jedné

řady, řidiči odpočívali pod stromy, tráva byla spasená do bílé křídý, někdo z rudých plaval v řece. Nezbyvalo než pokračovat v jízdě k protějšímu břehu. Ruský důstojník ve vysokých kožených botách s širokou brigadýrkou a černé kožené bundě prohlédl naše dokumenty. Do Czernowitz jsme nesměli, ale Hans znal pěkné místo proti proudu. Ukazoval jsem, kudy pojedeme, za mostem odbočíme doprava, nepojedeme k městu, a ruský důstojník souhlasil. V zátoce na druhém břehu, když jsme byli z dohledu vojáků, jsme dali koni napít.

„Muži za mostem u nákladáků, byli to židi?“

Karl mluvil plnými ústy, Hans zamručel něco nesrozumitelného.

„Říkám, dole u řeky.“

Hans pokrčil rameny.

„Znáš někoho?“

„Ne.“

„Steinbaum?“

„Ne.“

„Kahn?“

„Neviděl jsem.“

Někdy lidé zmlknou uprostřed řeči, natolik překvapení brutalitou vlastních myšlenek, že přestanou mluvit. A tak ti dva mlčeli, dokud jsme neslyšeli krajaný ze Storojinetu.

„Odkud jste?“ volali ze silnice.

„Sagadur,“ řekl Artmann.

„My jsme ze Storojinetu.“

Na okraji silnice stál opentlený žebříňák ozdobený věnci z chvojí.

„Dobrý den,“ pozdravil Hans.

„Jedeme na Vysoké Pole,“ odpověděli krajané.

„My také,“ řekl Artmann.

Ze žebříňáku seskočil filozofický vůdce skupiny, takový blondák s hlavou ostríhanou dohola a vytetovanou tečkou na levé tváři. Krajané ze Storojinetu tleskali, hvízdali a skandovali jméno předsedy sociálně národní strany Deutschland. Zastavil pár kroků ode mne. „Heil Hitler!“ slyšel jsem poprvé

zblízka. Jako ve snu jsem přijal papírovou krabičku staženou stříbrným drátem, potom ten blázen vztyčil pravici. Na silnici přibývalo povozů a všechny mířily na Sniatyn. Dva mosty tam vedly přes řeku, jeden patřil železniční společnosti, druhý byl určený pro veřejnou dopravu. Karl byl zvědavý, chtěl vidět můj dárek, aby to panebože nebylo něco politického! Byla to stříbrná spona do kravaty s orlicí a hákovým křížem, prozatím neškodná. Hans varovně hvízdal, ale to jsme již byli u ruských hlídek a Karl řekl, abych ukryl orlici v sevřené dlani. Za mostem vedla silnice na Berhomet, ale my jsme jeli do kopců na opačnou stranu. Lesem zněl zpěv a veselý pokřik. Tak jsem si představoval výlet do krajiny, žebříňáky ozdobené věnci, pestré barvy, zpěv a noví kamarádi. Potkal jsem totiž Hansova synovce Waltera Shiru. Byl jedním z mladíků v černých uniformách stojících ve skupině na okraji lesa. Na rameni nesl srolovanou vlajku, měl modré oči, jinošsky odhodlané rysy a slunce zářilo skrz větve stromů na rozčepýřené vlasy. Hans nás představil.

„Ve voze je Viktor Juhl, tvůj nový bratranec. Syn Angely.“

„Viktore, představuji ti Waltera Shiru,“ řekl přes rameno dozadu.

Walter vztyčil paži k Hitlerovu pozdravu. Neměl jsem zapotřebí předvádět vojenskou disciplínu s cizím klukem. Možná s Pavlem Kordiakem nebo s Fjodorem Galeneczem, ale určitě ne s cizím klukem v cizím lese. Řekl jsem, jak mne těší, a než jsem se nadál, stal jsem se majitelem vlajky. „Prosím pěkně,“ dodal velice slušně. Nic proti takovému bratránkovi. Na oplátku dostal stříbrnou sponku do kravaty, což nás pojilo na dlouhá léta a mnohokrát mne zachránilo, a proto jsem mohl s odstupem času tvrdit, že filozofický anděl ze Storojinetu nebyl zase takový blbec.

Hanse zajímalo, kolik vozů projelo před námi.

Desítky.

Od koho dostali uniformy?

Z Říše.

Kdo jsou jeho kamarádi?

Místní Landwehr.

Kdo pomáhal zajistit výbavu?

Vystěhovalecká komise.

Z vozů za námi vybízeli k pokračování jízdy, byl to rozumný požadavek. Rozvinul jsem darovanou vlajku s hákovým křížem, Hans práskl bičem a lesem zazněl radostný pokřik. Jedná se o něco velice slavnostního, když lidé cestují společně. Může to být malý výlet ve dvou do městského parku, taneční zábava v letní restauraci na ostrově nebo setkání na francouzském zámku v hornaté části Bukoviny. Známi si podávali ruce, v polích tábořily desítky rodin, na mnoha místech stoupal dým z ohnišť, prapory různých spolků vlály na vysokých tyčích, na nádvoří vedle mramorové kašny stálo pódium. Dav návštěvníků neúprosně rostl, lidé hledali vhodná místa, rodiny chtěly být pohromadě, byly zde různé krajské spolky a ty také chtěly být pohromadě. Na zámecké schody vyšel prostovlasý muž v loveckém kabátě, zamával, sotva nás spatřil, potom čekal opřený o vycházkovou hůl. Hans vybídl Artmanna k rychlejší chůzi.

„Servus,“ pozdravil Hansův známý.

„Úkol splněn, Kortigu,“ hlásil Hans v žertu, kterému rozuměl pouze pan Kortig, protože odpověděl v podobně veselém tónu.

„V takovém případě vás pan hrabě Wassilko bezodkladně přijme!“

Nestydatě jsem pozoroval statného muže ve tvídovém saku. Poprvé v životě jsem potkal někoho, o kom jsem mohl bezpečně tvrdit, že je z urozeného rodu. Byl to skutečný hrabě, což na mé stupnici společenských hodnot bylo pořádně vysoko. Nevypadal jako někdo s dlouhým rodokmenem, měl černé vlasy, knír, šedé vousy, široké čelo a pronikavé oči skryté za hustým obočím. Hovořil s cizincem v dobře padnoucím obleku, Němec na první pohled, voják podle držení těla.

„Přijel Hans Eilmes s mladým Juhlem,“ přerušil je Kortig. Byla to neslušnost skočit pánům do řeči, ale v očích cizince jsem objevil tichý zájem.

„Celý táta,“ odpověděl hrabě. Hovořil měkce, s přízvukem.
„Povyrostl,“ přitakal cizinec.

Muž na pódiu zaklepal do mikrofonu. Nádvořím zazněl potlesk. Krajané volali sláva, ať žije a takové věci. Hlasatel v krátkých kožených kalhotách po dramatické odmlce oznámil přítomnost hraběte Wassilka. Radostné výkřiky sílily, oblé-taly nádvoří, splynuly v jedno bezpohlavní mručení. „Promlu-ví pan říšský komisař, hrabě Wassilko,“ hřímalo z amplionů a pan hrabě, sotva zaslechl své jméno, nás požádal s fotoge-nickou noblesou o prominutí.

„Sieg Heil,“ volali krajané.

„Sieg, Sieg,“ vracela ozvěna z lesů.

„Jedli jste?“ zeptal se Kortig, sotva dav za okny začal pro-volávat sláva.

„Něco cestou,“ odpověděl Hans.

„Kluk vypadá hladově,“ řekl Jakub Kortig.

„Byla to dlouhá cesta,“ uznal Hans.

„Jak bylo v Czernowitzích?“

„Město je nepřístupné,“ řekl Hans.

„Rabují?“

„Odvázejí židy.“

Vstoupili jsme do salonku s vystavenými historickými zbraněmi, skleněnou kredencí, křesly a umyvadlem na stojanu, pod oknem stála plyšová pohovka, ve výklenku v koutě číhal vycpaný medvěd, na stěnách visely diplomy německých univerzit, mapy okolí a lovecké trofeje s mosaznými štítky. Hans s cizincem procházeli od jedné hlavy ke druhé, Artmann porovnával údaje vyryté na mosazných štítcích, které nejdříve zaclonil rukou, a jak se ode mne vzdalovali, vyvolávali roky, kdy jsem ještě nebyl naživu. Navíc byli přesní a znali každou potvoru. V místnosti oddělené od salonku skleněnými létacími dveřmi měli jídelnu. V drahém skle byly vybroušené růže rozevřené do vějířů, zlé jako bodláky v noci. Číšník v saku přivezl plátky uzeného, zelí a bílé koule, nazývané bavorské knedlíky. Pro pány přinesl pivo. Jakub Kortig nacistal fajfku, číšník čekal s připravenou zápalkou, než odejdu. Rychle jsem

pochopil. Snažil jsem se usnout pod nehnutým pohledem rozzuřeného medvěda.

„Kdo k nám přijde první, odjede poslední, aby měl dost času uspořádat své osobní záležitosti,“ sliboval Wassilko shromážděnému davu. „Vy, kdo ještě nejste rozhodnutí a přijdete na poslední chvíli, odjedete první, abyste Říši ukázali, že jste skuteční vlastenci, a ne nějakí *paraziti* z Východu!“ Slovo paraziti pronášel s tvrdým ypsilon, ale nikomu na nádvoří nepřišel k smíchu. Krajané rozuměli, vážený pán byl šlechtic, volali Heil Hitler nebo Sieg Heil. Skrytý za číhajícím medvědem jsem nahlížel do jídelny skleněnými dveřmi. Cizinec listoval v černém sešitě, Hans s Artmannem přihlíželi, Kortig potahoval z fajfky.

„Neříkal jsem, Schulzi?“ řekl Kortig. „Eilmes je náš nejlepší.“

Cizinec dostal jméno. „Máš pravdu. Nakreslil nový druh ruského tanku.“

„Mají je ve stájích,“ přisvědčil Hans. Schulze odložil sešit. „Byl jsi náš nejlepší pozorovatel na Dněstru. Spojím se s tebou ohledně cesty. Jak jistě víš, nejsme nevďeční, ale prosím, buď opatrný!“

„Jsem zadobře s každým ve vesnici,“ řekl Hans.

„Slyšel jsem. Pořád s Kahnem?“

„Již kvůli Viktorovi.“

„Správně,“ souhlasil Kortig.

„Kvůli Kahnovi jsme nepřijeli,“ řekl Hans.

„Pravda,“ přitakal Kortig.

Hans zněl naléhavě, když to řekl: „Čas letí, musíme mluvit!“

„Možná později?“ navrhl Schulze.

„Příště bude dospělý,“ řekl Hans klidněji.

„Bude dospělý a chytrý jako liška,“ přisvědčil Artmann.

„Mám na věc podobný názor,“ souhlasil Kortig. „Chytrý jako liška.“

„Proč na mne tak koukáte?“ zlobil se Schulze.

„Kdo jiný než ty?“ řekl Hans.

Po chvilce soustředěné práce na vyhaslé fajfce promluvil Kortig. „Uložíme Viktora do konírny, počkáme na Wassilka a budeme mluvit jako kdysi. Co vy na to?“

„Dobré časy,“ utrousil Schulze.

„Pro nás,“ souhlasil Artmann. „Ty jsi měl zákaz. Plyny.“

„Tak akorát, Karle. Nespal jsem s vámi, protože chrápeš.“

„Nechrápal jsem. Dusil jsem se!“

Major Schulze pohlédl ke dveřím, za kterými jsem naslouchal. Správce Jakub Kortig, když to viděl, vstal nemotorně od stolu. Konírna, kam mne dovedli, voněla sedlovým olejem, kamenné stěny měla natřené mnohokrát vápnem, až úplně ztratily hrany, postel byla zavalená peřinami, na více si nepamatují. Ráno mne probudily úderý na dveře. Ponořil jsem obličej do umyvadla se studenou vodou, s mokkými vlasy jsem vyšel do chladného měsíčního světla. Po nádvoří spěchali ozbrojení muži. Kortig je vítal na schodech, lovce nechal projít, mne vzal za loket.

„Koho přivádíš, Jakube?“ zaznělo z chumlu lovců v zámecké zahradě.

„Mladého Juhla.“

„Jede s námi?“

„Na přání pana hraběte.“

Právě přicházel v loveckém kabátě ze soukromého křídla zámku následován mladíky z Landwehru a členy zemské rady v civilních oblecích. Myslel jsem na události včerejšího večera. Poznal jsem skutečného hraběte, což bylo dost vysoko na mé stupnici hodnot, někde vedle krále. Hrabě mohl mít podle mne také hodnost generála nebo být profesorem přírodních věd na univerzitě ve velkoměstě, ale včera večer jsem spal v jeho soukromé studovně na jeho pohovce a nemohl usnout při jeho proslovu ke krajanům, kterému jsem nerozuměl. Vždyť kdo měl být první a kdo měl být poslední v Říši, vzdálené od nás tisíc kilometrů?

„Děkuji, že jste přišli v takovém hojném počtu,“ pozdravil shromážděné lovce. „Scházíme se zde poprvé v zahradě mého zámku jako politická skupina s jasným cílem. Budeme pracovat na znovuzískání naší milované Bukoviny. Ano, dříve nebo později bude opět naše!“

„K čertu s Rusy,“ křičeli lovci.

„Buďme prosím velice opatrní,“ varoval hrabě shromážděné lovce. „Je nás zde několik desítek vybraných mužů. Nepřijeli pouze majitelé statků, ale také úředníci zemské správy, vycvičení zpravodajci, vojáci, politici a odborníci z Berlína. Během našeho výročního lovu, který musí být slyšet až v Berhometu, můžeme hovořit o politice. Landwehr dostal řádné instrukce!“

„Mladý Juhl jede s námi?“ zeptal se někdo z lovců.

„Ano,“ řekl Wassilko. „Další otázky?“

„Pouze jednu,“ odpověděl muž s tyrolským kloboukem.

„Začneme na mýtině Trianghi u Gory Zadowa?“

„Ano. Kolik máte rohů?“ zeptal se hrabě.

Tyrolák počítal na prstech. „Jeden, pane.“

„Půjde se střelci?“

„Ano, pane.“

„Kdo zatroubí naháněčům?“

„Nevím, pane.“

„Viktor,“ nabídl Hans.

„Umíš troubit?“ nevěřil Tyrolák.

„Ano.“

„Co například?“

„Střed, levý kraj, pravý kraj, halali.“

Wassilko ztlumil hlas. „Nepřehání, pane Eilmes?“

„Ne, pane hrabě,“ odpověděl Hans. „Cvičil dostatečně!“

„Zatrub tedy,“ volali lovci.

Zatroubil jsem levé, potom pravé křídlo a vynechal střed. Wassilko dopil šálek kávy a doprovázen Jakubem Kortigem nastoupil do připraveného kabrioletu se zataženou střechou. Společně s nimi odjížděli členové zemské rady pánové Mauch a Franz Kopeck. Za nimi v osobních autech následovali pozvaní lovci, Hans a major Schulze. Landwehr odjížděl na koních a beznadějně poslední odjížděl nákladák na odvoz ulovené zvěře. Osobní auta zabočila do mírného kopce a my, to znamená řidič nákladáku a já, jsme pokračovali v jízdě k blízkému lesu. Pod stromy čekali naháněči. Nevím, z jakého města pocházeli, možná byli místní, mluvili rusínsky, čekali na nás od časného rána a byli rádi, že jsme přijeli. Od Gory Zadowa

zazněla lovecká trubka. Zapsal jsem přesný čas, zatroubil odpověď a místní naháněči vypustili smečku. Vběhl jsem do prostoru prosyceného vůní vlhkého mechu, košaté koruny vysokých dubů zcela zakrývaly modré nebe, v prostoru pod nimi vznikaly hluboké stíny, běžel jsem v rudém listí vedle muže v zeleném kabátě. „Drž je, příteli,“ řekl a podal mi kožená vodítka s pořádnými úchyty na konci v podobě smyčky, abych měl co držet, kdyby jeho psi zdivočeli. Chtěli lovit, cítil jsem divokou sílu v napjatých řemenech.

„Běž, povedou tě,“ vybídl mne.

Několik kusů vysoké prolétlo mezi stromy, psi vztyčili oháňky a vyrazili za zvěří do kopce s ohlušujícím štěkotem. Běžel jsem se smečkou psů vytvářejících rojnici napříč lesem, moji kumpáni byli nyní lovečtí psi, naše řady houstly, psi, které jsem nikdy předtím neviděl, neznámí hnědí psi s černými skvrnami, běželi do kopce s námi. Zvěř byla v pasti, vlevo byla divoká strž hluboká sto metrů, odkud nebylo úniku, u Gory Zadowa je očekávala mýtina nazývaná Trianghi, odkud také nebylo úniku. První výstřely v salvách neměly být pro lovecké psy důvod k panice, ale moji dva ohaři změnili směr a vedli mne ke skále porostlé suchými jalovci. Ve zlomku vteřiny jsem klouzal po utržené plástvi hlíny. Na samotný pád si nepamatuji, ale visel jsem na řemenech nad propastí, psi kňučeli zamotaní do jalovců, asi se snažili zbavit obojků, protože já bych na jejich místě dělal to samé, škrabal bych se drápy za ušima a kroutil vztekle hlavou. Tyto dojmy jsem vnímal kaleidoskopicky, jako promítané na filmovém plátně, a najednou jsem slyšel německé hlasy.

„Vydrž, proboha,“ křičeli. „Hned tě vytáhneme!“

Potom křičeli jeden přes druhého. „Držte je za obojky. Zabijte je pořádně, člověče! Pořádně, říkám. Nechodte k okraji, vy na skále. Držte pevně řemeny. Zkuste, co vydrží!“

Potáhli a rozhoupali mě.

„Budeme počítat do tří!“

Hansův synovec Walter Shira stál několik metrů nade mnou na okraji skalního převisu zakrývajícího část modrého

nebe a polovinu bílých oblaků. Měl jsem jiné starosti než vést konverzaci s cizím klukem zavěšen nad propastí na psím vodítku, každé slovo navíc přidávalo na váze. Abych nezapomněl, 9,81 metru za sekundu je rychlost volného pádu, laskavost zemské gravitace. Požádal mne, abych prostrčil ruku skrz úchytku na konci řemene a opět uchopil napnuté vodítko. To samé jsem provedl na druhém vodítku. Viděl jsem akrobaty v cirkusu používat takové hmaty, jeden visel na hrazdě pod kupolí, druhý plul volně ve vzduchu, rukama se vzájemně drželi za zápěstí, gravitace pomohla upevnění stisku. Vždy na místě, mrcha jedna.

„Velice dobře,“ pochválil mne. „Poslouchej. Budeme počítat do tří.“

„Do tří? Čeho?“

„Poslouchej. Budeme počítat do tří a na tři tě vytáhneme.“

„Mám viset na řemenech?“

„Zapřeš se nohama o skálu, ostatní bude naše!“

Byl první, kdo mne uchopil. Podal mi ruku vykloněný přes hranu skalního převisu, blondátá kštice, tvrdé modré oči, jinošsky odhodlané rysy. Jeho kamarádi v černých uniformách drželi napjaté řemeny, instruktor Landwehru vydával pokyny, ale Walter Shira na mne dosáhl první. Instruktor blahopřál mladíkům ke zdařilé práci, nechal kolovat plnou lahev, mne poplácal po zádech. Po krátkém otálení přivedli psovoda s rukama svázanýma za zády. Chtěl jsem znát jména mrtvých zvířat, ale instruktor myslel, že jsem v šoku, začal bít psovoda stejnými řemeny, které mně zachránily život, hlasitě jsem protestoval a instruktor řekl, aby mne odvedli k autu, že jsem skutečně v šoku.

Na cestě pod Gorou Zadowa stál osobní automobil. Firma ze Stuttgartu jej nedoporučila pro jízdu v náročném terénu, jakým byl nerovný povrch na mytíně Trianghi. Pro kabriolet činil jízdu nebezpečnou. Motor běžel naprázdno. Wassilko seděl nehnutě za volantem, Kortig nás pozoroval dalekohledem, na zadních sedadlech odpočívali pánové Mauch a Kopeck. Hans a major Schulze nám běželi naproti vysokou trávou.

Ještě poznámka k Walterovi.

Nikdy v našem nečitelném vztahu, ani na velice zlém místě, kdy jsem od Waltera očekával náznak humanity při mnoha příležitostech, nikdy, za žádných okolností, třeba jen v náznaku, se nezmínil o svém činu vedoucím k mé záchraně.

Sagadur zůstala vydaná na milost a nemilost Rudé armádě, která se tradičně nestarala o nic jiného než sama o sebe. Nestarala se například o úklid v parku, byl jí lhostejný nepořádek na hlavním náměstí, nevadili jí hluchní, vodkou rozjaření vojáci potulující se po ulicích, vojenská policie obsadila školu, na radnici se ubytoval armádní štáb, vojáci dostali vodku. Koncem října zavedli změny, které s konečnou platností ukončily způsob života, jaký jsme znali. Přestaly platit rumunské bankovky, do oběhu přišly ruské rubly, následovaly ruské poštovní známky a azbukou předtištěné korespondenční lístky. Později přišly na řadu jména měst, vesnic, až nakonec popsali azbukou celou severní Bukovinu. Pojednou pracovali ve vlastním, stejná centrální vláda, stejně komické zákony.

Počátkem listopadu přišli na návštěvu. Velitel měl postavu římského zápasníka, k tomu pasující lící kosti, knír byl spíše gruzínského původu. Měl naspěch, načrtl prstem do vzduchu smyčku a také si vzpomněl na pravidla slušného chování. „Jestli dovolíte, jmenuji se Michail Taščenko. Na základě výnosu velitelství dněsterské oblasti přebírám tímto váš pozemek.“ Prst ukončil dokonalý kruh a mířil na Hanse. „Vše kolem patří Sovětům!“

Odpoledne byli zakopaní v matčině zahradě mezi záhony mrkví a červené řepy. Přivezli stany s vysílačkami, kouřící

kuchyni, sudy s vodou na umývání, toalety za plotem a dost místa pro nákladní automobily. Maskovací síť bránila ve výhledu, hluk generátorů rušil domácí zvěř, úvoz s přilehlými pozemky obsadili polní policisté a vůbec by mne nenapadlo seběhnout do vesnice po pěšině v polích. Měli jsme tak několik nerušených dnů na přípravu k odjezdu. Kříže a sošky svatých, zrcadla, svaté texty, kuchyňské hodiny, obrazy s biblickými náměty, prostě vše, co mělo pro matku cenu, putovalo do beden vystlaných peřinami, zbytek věcí jsme balili do houní, nábytek jsme odváželi vcelku. Rusové pozorovali všechno od plotu, na pozemek si netroufali, ale sotva jsem namířil ke stanům s vysílačkami, přišlo varování.

„Zastav,“ volali za mnou.

„Potřebuji vidět Taščenka.“

„Je na velitelství. Není tady.“

„Tak chci mluvit s někým jiným.“

Doběhl mne kadet z Vorošilovské akademie.

„Sám nemůžeš,“ naléhal. „Gončar tě okamžitě nechá zatlout.“ Po několika krocích jsme byli u vysílaček, za několik dalších desítek vteřin vyšel ze stanu s důstojníkem a korektně nasazenou čepicí.

„Komisař Gončar,“ představil se důstojník.

„Komisaři, zítra odjíždíme do Německa,“ začal jsem.

„A?“

„Mám v Sagadur dva dobré kamarády. Pavla a Fjodora.“

Gončar sklonil hlavu, ruce zastrčené do kapes jezdeckých kalhot.

„Chtěl bych je vidět, než odjedu.“

„Ukrajinec, nebo Němec, ten tvůj kamarád?“

„Ukrajinec, komisaři.“

„Umíš řídit?“ zeptal se Gončar.

Kadet nahodil motor hlučného GAZu a poslal Gončarovi souhlasný úsměv.

„Jak se jmenuješ?“ křikl, sotva zařadil rychlost.

„Viktor.“

Podal mi ruku. „Ivan Nikolajevič Blosskin.“

Sjeli jsme úvozem k okresní silnici, potom jsme stoupali po polní cestě do protější stráně. Na konci pole, skoro u prvních lesních stromů, stál Fjodorův dřevěný dům. Motor řval na plné obrátky, hluk v kabině byl nepříjemný, na podlaze do sebe narážely kanystry, zápach benzínu dělal věci horšími, než byly. Zastavil o vteřinu dříve, než jsem začal zvracet, a měl dost slušnosti počkat, až vystoupím. Byl jsem docela rád, že neviděl Fjodora poskakovat na zápraží.

„Viktore,“ nevěřil, sotva byl z dohledu. „To tě přivezli Rusové?“

„Zabrali náš dům.“

„Právě proto.“

„Mají u nás zakopané vysílačky, stanový tábor a spoustu nákladních aut. Jsme kamarádi, co bys chtěl ještě slyšet?“ Objal mne, dost nezvyklé gesto v našem věku.

„Mysleli jsme, že jste odjeli. Potom, co se stalo.“

„O ničem nevím.“

„Neslyšel jsi?“

„Ne.“

„Starej Kordiak. Odvezli celou rodinu.“

„Do vězení?“

„Do naší školy.“

„Pavla taky?“

„Celou rodinu!“

„Co uděláme?“

Pokrčil rameny, boj Fjodora nezajímal.

Paní Galeneczová vyšla na zápraží s rukama od mouky. Fjodor musel nutně domů. Dostal minutu na nápravu škod, ani vteřinu navíc. Přišel asi tak v polovině ultimáta. Typický Rusín. Dělalí ze všeho veliká tajemství. Jako jeho matka například. Žádná jiná ve vesnici neuměla upéct lepší tvarohový koláč. O koláči paní Galeneczové mluvilo celé sousedství. Moje matka zkoušela citronovou kůru, čerstvé žlutky, máslo od mladých krav, vše marné. Stejně byly výsledky u sousedů a na druhém konci vesnice, ale při vši hrůze panující v místních kuchyních, paní Galeneczová nenašla dostatek dobroty v srdci a žádné z nešťastných sousedek ani náznakem

neprozradila tajemství svého tvarohového koláče. Víím, proč o tom mluvím. Přicházel Fjodor s rukou skrytou za zády a tato polehčující okolnost změnila můj názor na paní Galeneczovou. Omyl. Přinesl miniaturní vydání ruské bible v telecí kůži. V okně se pohnula záclona.

„Rusové pátrají po lidech, kteří se stýkali s Němci,“ šeptal.

„Máš smůlu, Fjodore. Chodili jsme spolu do školy.“

„To nebylo vtipné, Viktore.“

Za jiných okolností bych apeloval na příslušnost k tlupě, ale Fjodor se choval jako srab, co bylo horší, měl strach a nejisté ruce, protože jakmile mně předal bibli, tak nevěděl, kam s nimi, strčit je do kapes by nebylo v tak vypjaté chvíli dobré, měl nějaké instinkty a já zase také, chtěl jsem odjet v dobrém, čert vezmi koláč, ale nevěděl jsem, co s biblí, všechno jejich chyba, jsou to Rusíni, byl jsem na rozpacích a vůbec jsem nechtěl mluvit o škole, mohl slyšet o rudém komisaři, o Artmannovi snažícím se mluvit rusky, o vojácích na schodech nabízejících machorku, o fazolové polévce, o křídě, o inkoustu, prostě hodně zajímavých věcí, které by normální člověk chtěl slyšet, také o Hansovi vedoucím koně zapřaženého do vozu proti postupující ruské armádě, ale Fjodor byl k smrti vystrašený a úplně mne tím zmátl. Vysvobození přijíždělo napříč polem. „Sbohem!“ Dopadl jsem na sedačku ruského GAZu. Potom jsem hleděl na vyjeté stopy pneumatik a oba jsme viděli, jak vypadá konec. Blokin mluvil nesouvisle o věcech, které jsem slyšel mnohem později na jiném místě a v jiném jazyce, nad hlavou mával biblí, neřízené auto sjíždělo z kopce dolů, prý jim Rusům a také nám Němcům odpírala Francie s Anglií po staletí přístup ke světovým oceánům, ale dnes máme (my Němci) Francii na zádech a na řadu přijdou Angličané. Až zvítězíme, povládně socialismus od Edinburghu po Vladivostok. Potom rozhodneme. Já budu v německé armádě, on v ruské. Nic z jeho slov nedávalo smysl. Možná ani jemu, protože přestal mluvit. Na konci úvozu vyvstala proti tmavému nebi silueta našeho domu. Stmívalo se, přístroje na palubní desce

zářily slabě, Ivan vytáhl odněkud tužku a rozevřel Fjodorovu bibli.

„Viktorovi,“ hláskoval při psaní. „Ivan Nikolajevič Bloskin.“

Skupina ruských vojáků prováděla ranní koupel u sudů naplněných vodou, nahá těla v záři reflektorů. Majora Schulze jsem nikde neviděl, jen několik civilistů čekalo na svítání v osobním autě. Necítil jsem výrazné hnutí mysli, neměl jsem slzy v očích a necítil vztek, byla to německá vystěhovalecká komise a ruský gubernát, kdo si zde předávaly majetek. Jestli jsem něco cítil, tak úlevu, že můžeme navždy zmizet.

Provoz na mostě byl daleko plynulejší než při poslední cestě do Berhometu. Za řekou jsme odbočili k odlehlé části nádraží využívané nákladními vlaky. Začínalo svítat. Pronikavý hvizd příjíždějící soupravy vyburcoval ruské hlídky a ty pozvolna, bez hlasitých povelů, vytvořily kordon po celé délce provizorního nástupiště. Není třeba rozebírat dopodrobna průběh nakládání. Všechno proběhlo podle určité šablony, ne divoce, jak tvrdil Mirtl. Nakládali jsme za přísného dohledu hlídek, pro usnadnění jsme měli mít dokumenty zavěšené na krku, začalo hledání vázanek, provázků a různých sponek, bylo to docela neobvyklé, ale prý to pomáhalo Rusům.

Odpoledne přijeli komisaři Wassilkovy vystěhovalecké komise, po krátkém salutování a dlouhém potřásání rukou prohlédli společně s Rusy celní papíry, ty se zdály být důležité, komisaři je několikrát přečetli, jednou podpisy, jindy odbavovací čísla nebo pravost razítek. Nakonec byly shledány v pořádku a mohli jsme nastoupit. Byla to druhá třída, návštěvy u sousedů nebyly povoleny, pouze krátký výlet na toaletu. Matka mně vytvořila útulný příbytek, stačilo několik houní, zavazadla posloužila za polštáře. Na podlaze jsem za jízdy snil o pohybu rychlostí světla, smršť jisker prolétla za okny v jedné nekončící čáře přerušené celníkem s navoskovaným knírem. Naše dokumenty byly v pořádku, i když trochu pomačkané, odsun z Bukoviny byl jeden veliký kontraband požehnaný rusko-německou smlouvou a nějaký maďarský

celník na tom nemohl nic změnit. Nízké kopce Transylvánie vystřídaly zasněžené Karpaty, v noci jsme vjeli do Vysokých Tater s tunely ústícími do těsných soutěsek. Dostal jsem nutkavý pocit vystrčit ruku z okna, sáhnout na mokré skály, zanechat stopu, ničím neporušený škrábanec. Později, již za denního světla, jsme uháněli krajinou posetou stromy, nebyly to husté lesy, jako u nás v Bukovině, ale divoké křoví rostoucí u kolejí a průhledné listnaté háje. Przemysl, Jaroslawl, Drohobycz, a někde v dálce konečná stanice Neumittewalde. To byla krásná jména navlečená na železniční trati. V podvečer jsme minuli valník u stažené závory, polský kočí si rukou stínil oči, projeli jsme kolem hradel, dunění kol odeznělo pod podlahou a zmizelo někam dozadu. Do Neumittewalde jsme přijeli časně ráno. Probudily nás reproduktory chrčící pokyny a pozdravy za zvuků dechové hudby. Vlak nerozhodně zastavil a krajané unaveni dlouhou jízdou vystupovali z vagonů. Pokyny byly jasné, mít doklady zavěšené kolem krku. „Vítejte v Říši. Dokumenty zavěsit na krky,“ křičely hlídky v uniformách SS. „Zavěsit, rychle, rychle,“ křičely pořád dokola. Chladný vítr pronikal do morku kostí a kapela neustále hrála.

Žili jsme v loveckém zámku postaveném ve francouzském stylu odpovídajícím teplému klimatu, ale slezský Charlottenfels ležel na břehu zamrzlého rybníka vzdálen několik kilometrů od nejbližšího města s parními mlýny, luteránským kostelem se špičatou věží a zasněženým nádražím, kam jsme přijeli. Krajané si krátili dlouhý čas společenskými hrami, především dámou, kartami, oblíbený byl také stolní tenis, pro neklidné povahy byly povoleny vycházky v zámeckém parku. Každý den jsem obcházel rybník zachumlaný do Hansova starého kabátu, rákosí trčelo z ledu pevného jako ocelový krúnýř obepínající zemi. Velitel vystěhoveckého tábora poručík Schmidt měl krátce ostříhané vlasy, ostrý nos, bradu nájemného rytíře a uniformu v perfektním stavu. Často přistoupil ke krajanům klábosícím na nádvoří, prohodil s nimi

několik přátelských slov, ale očima klouzal po jejich oděvech, jako by zkoumal, z jakých poměrů pocházejí. Několik týdnů po Vánocích oslovil Hanse. Skládali jsme dřevo z valníku, nebyla to lehká práce házet holýma rukama do sklepa zmrzlé špalky. „Zítra ráno přijede říšská komise, pane Eilmes,“ řekl a tvářil se rozpačitě, když Hans nepřestával pracovat. Bylo to neobvyklé.

Dospělí strádali teplo zahalení do kabátů, město spalo, ulice byly liduprázdné, na náměstí před nádražím stál oddíl hlídek. Řidič otevřel pneumatické dveře, vítr navál do autobusu sněhové vločky, vstoupil důstojník místní posádky a kdosi vepředu se hystericky zasmál. Přímo proti zastávce stála budova nádraží s klenutou střechou, přístavkem pro nočního výpravčího, ohradami pro dobytek, skladem dřeva, slepou kolejí končící u zdi, první kolejí s výhybkou na vlečku a na druhé koleji stál vlak s kouřící lokomotivou. Následovala řada vagonů se znakem říšské orlice, do jednoho se zatemněnými okny. Vstupovat jsme měli jednotlivě. Úderem osmé jsem nahlásil osobní údaje, váhu, výšku, kolik let vzdělání. V sousedním vagonu mne zdravotní sestra odvedla k hlučnému přístroji, musel jsem zadržet dech a přitisknout hrud' na chladnou desku. Lékař s vlasy sčesanými dozadu seděl nehnutě za psacím stolem, prsty pravé ruky běhaly po desce jako po klávesách. Po minutě společně stráveného ticha sestra přinesla rentgenový snímek mokrý od vývojky. Byl jsem v naprostém pořádku, lékař zahrál poslední neslyšitelnou notu.

„Další,“ vyzvala mne blondýna ke vstupu do kanceláře vybavené ve stylu Říše, se stěnami obloženými mramorem, karmínovým stropem, kobercem na podlaze a nehybným předsedou občanské komise sedícím ve zlatém křesle potaženém solidním brokátem. Z opěradla vyčnívala hlava říšské orlice. Blondýna přečetla stanovisko soudu potvrzující vyřízení žádosti o říšské občanství, zbývalo podepsat správnost údajů pod laskavým dohledem předsedy komise. Německý osobní průkaz jsem vyzvedl v zadní části soupravy páchnoucí vývojkou.

Po převzetí jsem prošel tiskařskou dílnou do vagonu, kde jsem sundal z krku pořadové číslo.

Počátkem jara získal Hans skutečnou práci, nebyla to truhlářina, ale měl zahlazovat stopy po bývalé hranici s Polskem. Matka čistila pomníky na starých bojištích a Hans pracoval v polích u vesnice Laski. Jednou přišla domů dříve, než měla ve zvyku. Do města prý přijeli vojáci, jestli bych je chtěl vidět? Na dlážděné silnici z Ossen jsem slyšel celou pravdu, slunce docela hřálo, kosáci zpívali a matka nepřestávala mluvit.

„Děláme si o tebe starosti, dorůstáš v muže a potřebuješ nalézt životní řád. Vidiš, jak žijeme, jsme tři na jednom pokoji, záchod máme na chodbě. Nevím, jak dlouho zůstaneme, mohou to být měsíce, možná roky. Jsme prý na nějaké přednostní listině, ale pokud Schulze nezajistí řádné hospodářství, nikam nepojedu. Tak jsem myslela, společně s Hansem, co kdybys vstoupil do armády? Jsi chytrý, když budeš poslouchat, můžeš cestovat a povýší tě.“

Za necelou hodinu jsme došli do Neumittewalde. V parku před nádražím stál památník padlým hrdinům v první světové válce nebo v nějaké jiné válce, nevím, o jakou válku tehdy šlo, ale byl to žulový podstavec s mnoha vyrytými jmény v parku s lavičkami a kavárnou. Kavárna měla pěkný výhled na nádraží, voněla pečivem a praženým žitem, za vysokými okny svítily lustry odhalující vzrušující svět dospělých. Usměvavá číšnice přinesla kávu, matka položila ruku na moje zápěstí, mladé dívky zanikl úsměv na rtech. Kruh čtverce byl navždycky uzavřen.

„Vidiš!“ řekla.

„Kvůli tomu jsem přišel, mami? Kvůli nějakým SS?“

Na peronu stála jednotka v černých helmách, měli zbraně a byli mého věku.

„A teď, chlapče, rozhlédni se,“ řekla o něco hlasitěji.

„Jsme v cukrárně, mami,“ namítal jsem. „Chlapi sedí v hospodě.“

Odložila šálek, aniž by upila. „Ale v pěkných uniformách.“

„Proč k SS, mami?“

„Hans má u nich synovce.“

„Někdo známý?“

„Walter Shira.“

„Ach ten,“ řekl jsem a rychle polkl.

„Pan Schulze napsal, že na tebe dohlédne.“

Myslím, že mi příslovečně klesla čelist.

„Pan Schulze?“ vykašlával jsem a lapal po dechu.

Napomenula mne, pak jsem slyšel zvonek na dveřích. Takový malý zvonek ze stříbra. Vstoupil urostlý poručík. Okamžitě vypadal jako nemotorná kukačka v hnízdě z těsta, šlehačky, vanilky, skla, světla, opuštěných žen a bílého nábytku.

„Vážené dámy,“ žádal o pozornost. „Je s námi někdo přespolní?“

„My dva,“ ozvala se matka.

„Odkud, paní?“

„Charlottenfels. Čekáme na umístění.“

„Následujte mne, prosím.“

Matka cupitala vedle důstojníka s nakousnutým koláčem v ruce. Za normálních okolností autobus do Charlottenfels odjížděl od nádraží každou hodinu, ale během našeho pobytu zaplnila náměstí nákladní auta s civilisty a důstojník nás vedl oklikou k poštovnímu skladu u slepé koleje. Autobus byl připraven k odjezdu, motor běžel naprázdno, řidič seděl za volantem, můj věk, ten řidič. Kopl jsem rozpačitě do pneumatiky a hodil hlavou směrem k nákladákům.

„Víte, kam jedou?“

Nevěděl přesně. „Místní židé,“ řekl.

„Také nevím,“ řekl poručík. „Někam na Východ.“

K přihlášce do SS bylo třeba přiložit ručně napsaný životopis, Hansův písemný souhlas, doporučení velitele tábora Schmidta a ověřenou zprávu od velitele H. J., nějakého Kramera. Přesně o týden později vyhlásilo velitelství tábora zákaz vycházení. Platil pro všechny. Před Schmidtovou kanceláří zastavilo osobní auto s poznávacími značkami SS. Vystoupili tři muži v kožených

kabátech. Čtvrt hodiny po jejich odjezdu mne hledal správce tábora, jmenoval se Vondergut, a protože byl záložák s bakalářským titulem, zahrnul mne spoustou otázek. Jestli znám někoho v Berlíně, co dělá Hans ve volném čase, kde jsme žili na Bukovině. Ve stejném investigativním duchu prozradil příjezd lidí z RSHA. Vyzvedli z kartotéky mou osobní složku a poručík Schmidt kvůli tomu se mnou potřebuje nutně mluvit. Vstoupili jsme po prvním zaklepání. Schmidt stál u okna obrácen k nám zády, deska psacího stolu odrážela matné světlo.

„Jste celý mokrý, pane Vondergut,“ zvolal poručík.

„Chytlo nás to na dvoře, pane veliteli.“

„Koho mi vedete?“

„Viktor Juhl. Jak jste si přál.“

Schmidt rozevřel ruce. „Nejmenuje se Viktor Eilmes?“

„Podle nevlastního otce,“ vypomohl Vondergut.

„Ach tak,“ řekl Schmidt.

„Matka rozená Sonder,“ přidal Vondergut podrobnosti z kartotéky. „Árijka z Bukoviny!“

Schmidt na mne pohlédl s neskrývaným zájmem.

„Bukovina? To bude ten mladík, co spadl ze skály?“

„Nevím, pane,“ správce si setřel dlaní několik kapek z čela.

„To budeš, chlapče, znát pana majora Schulze?“ řekl Schmidt.

„Majora Schulze z Berlína?“

Poručík rozevřel paže, jako by objímal celý svět. „Neuvěřitelná náhoda, pane Vondergut. Můj dobrý známý hovořil o jeho synovci tohoto času v našem táboře. Představte si. Přežil pád ze skály na stejném místě, odkud skočil do záhuby jeho otec. Není to zářný příklad německé houževnatosti?“

„Nevím,“ přemýšlel Vondergut.

Schmidt nedokázal zakrýt zmatek, který v něm vyvolala návštěva lidí z RSHA. Najednou vypadal rozpačitě s rozpačenými rukama, složil je za zády a propustil mne s banálním přáním štěstí. Neodešel jsem okamžitě, na chodbě jsem špatně došlápl a skrčil se bolestí dostatečně dlouho, abych slyšel. „Dnes dostal poštu,“ řekl Schmidt a Vondergut nevěděl, co odpovědět.

„Nevím, pane,“ řekl.

Nádvoří bylo zalité špinavou břechkou, úzký pruh vlhkého písku vedl podél dřevěných laviček k osvětlenému vchodu. Na vrátnici měl službu podsaditý korporál ve výslužbě, chtěl něco říct, vstával od stolu velice ztěžka, břicho měl zaklíněné pod těžkou deskou, nechtěl jsem zbytečně čekat. Zahlédl jsem matku v jídelně u prostřeného stolu, četla nahlas otevřený dopis a Hans trpělivě naslouchal. Budou pěkně překvapeni, až uslyší, kdo přijel pro mou osobní složku a kdo ji odvezl z tábora do tajné kanceláře dlouhonohých mužů SS, takových, jakým je Walter Shira. Zájem lidí z Berlína znamená pouze jedno, vybrali mne k důležitým úkolům, jako třeba k průniku za nepřátelské linie nebo k noční plavbě v černém člunu. To bych chtěl nejraději, být na černém člunu v gumové uniformě v příboji pod bílou skálou. Nestačil jsem ani pozdravit, matka vrátila dopis do obálky a pohlédla na mne, jako bych byl zodpovědný za vše uvnitř. Uvnitř byla brožurka s usměvavým vojákem v uniformě SS, barevný leták s jezdcem na koni a povolávací rozkaz k jednotce v Pustkow Osiedle. V té chvíli přiběhl korporál. Přiložil jsem ruce k uším.

„Vidíte, pane Eilmes?“ stěžoval si. „Vidíte, jak se chová? Neměl dost slušnosti převzít ode mne vzkaz z velitelství!“

Hans odložil příbor, korporál znejistěl, ale měl nějaké povinnosti.

„Je mi velice líto, pane Eilmes, skutečně, ale správce tábo-
ra pan Vondergut žádá, aby Viktor přišel na důstojnickou kantýnu v naléhavé záležitosti!“

A tak mne ten neodbytný korporál odvedl do zámeckého sklepa. V podzemní místnosti na nesklizených stolech ležely zbytky večeře, na tanečním parketu zpívalo nebo vrávoralo několik postav. Mezi nimi Kurt Vondergut. „Vážené nepřítomné dámy a pánové,“ zvolal do sálu, sotva mne hlídka přivedla a zpěv ztichl.

„Chtěl bych vám představit nového člena naší organizace, kamaráda Viktora Juhla!“

„To je on?“ volal výčepní v zástěře.

„Představoval jsem si někoho daleko vyššího,“ křikl někdo jiný.

„Na ex!“ Vondergut mně podal sklenku.

„Tak povídej, kamaráde, kam tě posílají. Řekni,“ slyším ze sálu.

„Pustkow Osiedle.“

„Samý polský zkurvysyni,“ začal někdo ztěžka.

Vondergut doplnil sklenky, svou zvedl k přípitku.

„Gratuluji ti, kamaráde!“

Ucítil jsem první účinky alkoholu, pohlédl jsem na přítomné v sále, jedni stáli na nejistých nohách, jiní seděli za stoly příliš opilí, než aby udrželi rovnováhu. S jistotou Wassilka na Vysokém Poli jsem opakoval foneticky správně nezapomenutelná slova. Hlavně u výrazu paraziti, jsem si dával záležet na správné výslovnosti. Opilci v sále začali pískat, dupat, bušit pěstmi do stolů a skandovat jedno slovo. Kamarád.

4 Den po obdržení povolávacího rozkazu mne odvezli na předběžný vojenský výcvik do tábora organizace Hitlerjugend na předměstí Neumittewalde. Tolik jsem o předměstích věděl, neobdělaná pole, přikrčené domky, chatrné stodoly, zamčené sklady. Přiřadili mne ke skupině osmnáctiletých kluků toužících po boji, lehkých ženách, chlastu a nějakém vyznamení. Technické záležitosti, obsluha vysílačky, mechanika, azimuty a čtení mapy mně dělaly zpočátku potíže, starší kluci byli šikovnější, čas rychle plynul, nesrovnalosti se staršími nabíraly směr, byly jako strž plná divoké vody nebo hluk rozbouřeného moře za přílivu, s radostí jsem absolvoval několik úvodních rvaček, ty zákonitě odhalily jejich vrozené slabosti a mé lékařské prohlídky zůstaly bez nálezu.

Odpolední kurzy politické výchovy patřily do oblasti jiné fantazie, direktivy určoval Říšský ústav pro Zachování, rozumí se zachování německví. Ústav spadl pod říšského vůdce Himmlera, důraz se kladl na vznik árijské rasy, na symboliku čisté krve, na formování ducha pomocí genů zanesených na naši planetu kosmickým ledem, neurčité věci, spíše bajky než vědou podložená fakta, ale víření bubnů za nočních přehlídek, řady nastoupených vojáků, odrazy reflektorů na přilbách, to vše byly světlé okamžiky v jinak nevýznamném období. Bylo to takové dělení zrna od plev.